

¹Und der HERR sprach zu Samuel: Wie lange trägst du Leid um Saul, den ich verworfen habe, daß er nicht König sei über Israel? Fülle dein Horn mit Öl und gehe hin: ich will dich senden zu dem Bethlehemiter Isai; denn unter seinen Söhnen habe ich mir einen König ersehen.²Samuel aber sprach: Wie soll ich hingehen? Saul wird's erfahren und mich erwürgen. Der HERR sprach: Nimm ein Kalb von den Rindern zu dir und sprich: Ich bin gekommen, dem HERRN zu opfern.³Und sollst Isai zum Opfer laden; da will ich dir weisen, was du tun sollst, daß du mir salbest, welchen ich dir sagen werde.⁴Samuel tat, wie ihm der HERR gesagt hatte, und kam gen Bethlehem. Da entsetzten sich die Ältesten der Stadt und gingen ihm entgegen und sprachen: Ist's Friede, daß du kommst?⁵Er sprach: Ja, ich bin gekommen, dem HERRN zu opfern; heiligt euch und kommt zu mir zum Opfer. Und er heiligte Isai und seine Söhne und lud sie zum Opfer.⁶Da sie nun hereinkamen, sah er den Eliab an und gedachte, der sei vor dem HERRN sein Gesalbter.⁷Aber der HERR sprach zu Samuel: Sieh nicht an seine Gestalt noch seine große Person; ich habe ihn verworfen. Denn es geht nicht, wie ein Mensch sieht: ein Mensch sieht, was vor Augen ist; der HERR aber sieht das Herz an.⁸Da rief Isai den Abinadab und ließ ihn an Samuel vorübergehen. Und er sprach: Diesen hat der HERR auch nicht erwählt.⁹Da ließ Isai vorübergehen Samma. Er aber sprach: Diesen hat der HERR auch nicht erwählt.¹⁰Da ließ Isai seine sieben Söhne an Samuel

¹فَقَالَ الرَّبُّ لِصَّمُوئِيلَ، حَتَّى مَتَى تَتُوحُ عَلَيَّ سَاوُلَ، وَأَنَا قَدْ رَفَضْتُهُ عَنْ أَنْ يَمْلِكَ عَلَيَّ إِسْرَائِيلَ. ائْمَلًا قَرْتَكَ دُهْنًا وَتَعَالَ أَرْسِلْكَ إِلَيَّ بِسَيِّئِ النَّيْتَلْحَمِيِّ، لِأَنِّي قَدْ رَأَيْتُ لِي فِي بَنِيهِ مَلِكًا.²فَقَالَ صَّمُوئِيلُ، كَيْفَ أَذْهَبُ. إِنْ سَمِعَ سَاوُلُ بِعُقُوبَتِي. فَقَالَ الرَّبُّ، خُذْ بِيَدِكَ عِجْلَةً مِنَ الْبَقَرِ وَقُلْ، قَدْ جِئْتُ لِأَذْبَحَ لِلرَّبِّ.³وَأَذَعْ بِسَيِّئِ الدَّيْبِيحَةِ، وَأَنَا أَعْلَمُكَ مَاذَا تَصْنَعُ. وَأَمْسَحْ لِي الَّذِي أَقُولُ لَكَ عَنْهُ.⁴فَفَعَلَ صَّمُوئِيلُ كَمَا تَكَلَّمَ الرَّبُّ وَجَاءَ إِلَى بَيْتِ لَحْمٍ. فَارْتَعَدَ سُيُوحُ الْمَدِينَةِ عِنْدَ اسْتِغْتَابِهِ وَقَالُوا، أَسْلَامٌ مَحْيِيكَ.⁵فَقَالَ، سَلَامٌ. قَدْ جِئْتُ لِأَذْبَحَ لِلرَّبِّ. تَقَدَّسُوا وَتَعَالَوْا مَعِيَ إِلَى الدَّيْبِيحَةِ. وَقَدَّسَ يَسَى وَبَنِيهِ وَدَعَاهُمْ إِلَى الدَّيْبِيحَةِ.⁶وَكَانَ لَمَّا جَاءُوا أَنَّهُ رَأَى أَلْيَابَ، فَقَالَ، إِنَّ أَمَامَ الرَّبِّ مَسِيحَهُ.⁷فَقَالَ الرَّبُّ لِصَّمُوئِيلَ، لَا تَنْظُرْ إِلَى مَنْظَرِهِ وَطُولِ قَامَتِهِ لِأَنِّي قَدْ رَفَضْتُهُ. لِأَنَّهُ لَيْسَ كَمَا يَنْظُرُ الْإِنْسَانُ. لِأَنَّ الْإِنْسَانَ يَنْظُرُ إِلَى الْعَيْنَيْنِ، وَأَمَّا الرَّبُّ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ إِلَى الْقَلْبِ.⁸فَدَعَا يَسَى أَيْبِنَادَابَ وَعَبَّرَهُ أَمَامَ صَّمُوئِيلَ، فَقَالَ، وَهَذَا أَيْضًا لَمْ يَخْتَرَهُ الرَّبُّ.⁹وَعَبَّرَ يَسَى سَمَّةً، فَقَالَ، وَهَذَا أَيْضًا لَمْ يَخْتَرَهُ الرَّبُّ.¹⁰وَعَبَّرَ يَسَى بَنِيهِ السَّبْعَةَ أَمَامَ صَّمُوئِيلَ، فَقَالَ صَّمُوئِيلُ لِيَسَى، الرَّبُّ لَمْ يَخْتَرْ هَؤُلَاءِ.¹¹وَقَالَ صَّمُوئِيلُ لِيَسَى، هَلْ كَمَلَ الْغِلْصَانُ. فَقَالَ، بَقِيَ بَعْدُ الصَّغِيرُ وَهُوَ دَا يَرَعَى الْعَتَمَ. فَقَالَ صَّمُوئِيلُ لِيَسَى، أَرْسِلْ وَأْتِ بِهِ، لِأَنَّا لَا نَجِيسُ حَتَّى يَأْتِيَ إِلَيَّ هَهُنَا.¹²فَأَرْسَلَ وَأَتَى بِهِ. وَكَانَ أَشْفَرَ مَعَ خَلَاوَةَ الْعَيْنَيْنِ وَحَسَنَ الْمَنْظَرِ. فَقَالَ الرَّبُّ، قُمْ أَمْسَحْهُ لِأَنَّ هَذَا هُوَ.¹³فَأَخَذَ صَّمُوئِيلُ قَرْنَ الدُّهْنِ وَمَسَحَهُ فِي وَسَطِ إِخْوَتِهِ. وَحَلَّ رُوحَ الرَّبِّ عَلَى دَاوُدَ مِنْ ذَلِكَ الْيَوْمِ فَصَاعِدًا. ثُمَّ قَامَ صَّمُوئِيلُ وَدَهَبَ إِلَى الرَّامَةِ.¹⁴وَدَهَبَ رُوحَ الرَّبِّ مِنْ عِنْدِ سَاوُلَ، وَبَعَثَهُ رُوحَ رِيءٍ مِنْ قِبَلِ الرَّبِّ.¹⁵فَقَالَ عِبِيدُ سَاوُلَ لَهُ، هُوَذَا رُوحُ رِيءٍ مِنْ قِبَلِ اللَّهِ يَبْعَثُكَ.¹⁶فَلْيَأْمُرْ سَيِّدَتَا عِبِيدِهِ قُدَّامَهُ أَنْ يُعْتَشُوا عَلَى رَجُلٍ يُحْسِنُ الصَّرْبَ بِالْعُودِ. وَيَكُونُ إِذَا كَانَ عَلَيْكَ الرُّوحُ الرَّيِّءُ مِنْ قِبَلِ اللَّهِ أَنَّهُ يَصْرُبُ بِيَدِهِ فَتَطِيبُ.¹⁷فَقَالَ سَاوُلُ لِعَبِيدِهِ، انظُرُوا لِي رَجُلًا يُحْسِنُ الصَّرْبَ وَأَتُوا بِهِ إِلَيَّ.¹⁸فَأَجَابَ وَاجِدٌ مِنَ الْغِلْمَانِ، هُوَذَا قَدْ رَأَيْتُ ابْنًا لِيَسَى النَّيْتَلْحَمِيِّ يُحْسِنُ الصَّرْبَ، وَهُوَ جَبَّارٌ بَاسٌ وَرَجُلٌ حَزْبٌ وَقَصِيحٌ وَرَجُلٌ جَمِيلٌ، وَالرَّبُّ مَعَهُ.¹⁹فَأَرْسَلَ سَاوُلُ رُسُلًا إِلَى يَسَى يَقُولُ، أَرْسِلْ إِلَيَّ دَاوُدَ ابْنَكَ الَّذِي مَعَ الْعَتَمِ.²⁰فَأَخَذَ يَسَى جِمَارًا حَامِلًا خُبزًا وَزِقًا حَمْرٍ

vorübergehen. Aber Samuel sprach zu Isai: Der HERR hat der keinen erwählt.¹¹ Und Samuel sprach zu Isai: Sind das die Knaben alle? Er aber sprach: Es ist noch übrig der jüngste; und siehe, er hütet die Schafe. Da sprach Samuel zu Isai; Sende hin und laß ihn holen; denn wir werden uns nicht setzen, bis er hierherkomme.¹² Da sandte er hin und ließ ihn holen. Und er war bräunlich, mit schönen Augen und guter Gestalt. Und der HERR sprach: Auf! und salbe ihn; denn der ist's.¹³ Da nahm Samuel sein Ölhorn und salbte ihn mitten unter seinen Brüdern. Und der Geist des HERRN geriet über David von dem Tage an und fürder. Samuel aber machte sich auf und ging gen Rama.¹⁴ Und der Geist des HERRN wich von Saul, und ein böser Geist vom HERRN machte ihn unruhig.¹⁵ Da sprachen die Knechte Sauls zu ihm: Siehe, ein böser Geist von Gott macht dich sehr unruhig;¹⁶ unser Herr sage seinen Knechten, die vor ihm stehen, daß sie einen Mann suchen, der auf der Harfe wohl spielen könne, auf daß, wenn der böse Geist Gottes über dich kommt, er mit seiner Hand spiele, daß es besser mit dir werde.¹⁷ Da sprach Saul zu seinen Knechten: Seht nach einem Mann, der des Saitenspiels kundig ist, und bringt ihn zu mir.¹⁸ Da antwortete der Jünglinge einer und sprach: Siehe, ich habe gesehen einen Sohn Isais, des Bethlehemiten, der ist des Saitenspiels kundig; ein rüstiger Mann und streitbar und verständig in seinen Reden und schön, und der HERR ist mit ihm.¹⁹ Da sandte Saul Boten zu Isai und ließ ihm sagen: Sende deinen Sohn David zu mir, der bei den Schafen ist.²⁰ Da nahm Isai

وَجَدِي مَعْرِي وَأَرْسَلَهَا يَدِ دَاوُدَ ابْنِهِ إِلَى سَاوُلَ.²¹ فَجَاءَ دَاوُدُ إِلَى سَاوُلَ وَوَقَفَ أَمَامَهُ، فَأَحَبَّهُ جِدًّا وَكَانَ لَهُ حَامِلَ سِلَاحٍ.²² فَأَرْسَلَ سَاوُلُ إِلَى بَيْتِي يَقُولُ، لِيَقِفْ دَاوُدُ أَمَامِي لِأَنَّهُ وَجَدَ نِعْمَةً فِي عَيْنِي.²³ وَكَانَ عِنْدَمَا جَاءَ الرُّوحُ مِنْ قِبَلِ اللَّهِ عَلَى سَاوُلَ أَنَّ دَاوُدَ أَحَدَ الْعُودِ وَصَرَبَ يَدَيْهِ، فَكَانَ سَاوُلُ يَزْتَاخُ وَيَطِيبُ وَيَذْهَبُ عَنْهُ الرُّوحُ الرَّدِيءُ.

einen Esel mit Brot und einen Schlauch Wein und ein Ziegenböcklein und sandte es Saul durch seinen Sohn David.²¹ Also kam David zu Saul und diente vor ihm, und er gewann ihn sehr lieb, und er ward sein Waffenträger.²² Und Saul sandte zu Isai und ließ ihm sagen: Laß David vor mir bleiben; denn er hat Gnade gefunden vor meinen Augen.²³ Wenn nun der Geist Gottes über Saul kam, so nahm David die Harfe und spielte mit seiner Hand; so erquickte sich Saul, und es ward besser mit ihm, und der böse Geist wich von ihm.